

מ"ת 50564/03/18 - מדינת ישראל נגד אחמד עטיה,

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

מ"ת 50564-03-18

המבקשת

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיב

אחמד עטיה,

ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

החלטה

בפניי בקשת המדינה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

כתב האישום

1. כתב האישום מכיל שני אישומים שכל אחד מהם מייחס למשיב עבירה של סחר בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. מדובר, על פי הנטען בכתב האישום, בשתי עסקאות של מכירת אקדחים לסוכן משטרה (עד תביעה מס' 4), בהן היו מעורבים המשיב, שותפו לדבר עבירה איוב הינדי (עד תביעה מס' 15; להלן - **הינדי**), ואנשים נוספים שזהותם אינה ידועה.

על פי האישום **הראשון**, הסוכן התקשר להינדי ביום 28.1.18 (בטעות נכתב 28.1.17) והתעניין ברכישת אקדח. הינדי יצר קשר עם המשיב, אשר אמר להינדי כי ישנו אקדח למכירה במחיר הנע בסביבות 31,000-32,000 ₪. הינדי הודיע לסוכן כי יהיה ניתן לספק לו אקדח תמורת 32,000 ₪ וסכום נוסף של 1,500 ₪ שישולם להינדי עבור חלקו בביצוע העסקה. הסוכן הסכים לתנאים אלו וקבע עם הינדי פגישה להשלמת העסקה כעבור שעה בשכונת עיסוויה בירושלים. הסוכן יצא לעיסוויה סמוך לשעה 19:00, שם פגש בהינדי אשר עלה לרכבו. השניים נסעו עד לנקודה בה הינדי ביקש מהסוכן לעצור כדי להמתין למשיב. בשלב זה ספר הסוכן בפני הינדי 32,000 ₪ ו-1,500 ₪, ומסר את הכסף לידי. הינדי התקשר למשיב, אשר הגיע למקום כעבור זמן קצר יחד עם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה. המשיב והאדם הנוסף נעמדו במרחק מה מהרכב. הינדי ניגש אליהם וקיבל מידי המשיב אקדח חצי אוטומטי מסוג FN ומחסנית תואמת. הינדי שב אל הרכב ומסר את האקדח לסוכן, אשר בדק את תקינות האקדח בירי כדור ואישר את השלמת העסקה. הינדי מסר לידי המשיב חלק מן הכסף שקיבל מידי הסוכן.

האישום **השני** מתייחס לעסקה שהתבצעה ביום 18.2.18 בשכונת א-טור בירושלים. על פי הנטען, יומיים קודם לכן (16.2.18) שוחח הסוכן עם הינדי על רצונו לרכוש ממנו אקדח נוסף. הינדי התקשר את המשיב, אשר אמר לו כי קיים אקדח בקוטר 45 מ"מ למכירה. הינדי הודיע לסוכן כי יהיה ניתן לספק לו את האקדח תמורת 34,000 ₪ וסכום נוסף

של 2,000 ₪ שישולם להינדי עבור חלקו בביצוע העסקה. הינדי הגיע לשכונת עיסוויה, וקיבל מהמשיב את האקדח יחד עם מחסנית ו-10 כדורי תחמושת לצורך ביצוע העסקה. עוד ביום 16.2.18 שלח הינדי לסוכן תמונה של האקדח המוצע, ותיאם עמו פגישה להשלמת העסקה ביום 18.2.18 בא-טור. ביום 18.2.18 נסע הסוכן אל המקום בא-טור בו שהה הינדי. הינדי כיוון את הסוכן בנסיעה בשיחת טלפון, ועוד קודם לכן הודיע לו כי ישנם כדורי תחמושת לצד האקדח. הסוכן עצר את רכבו ונכנס עם הינדי אל מבנה סמוך בו נמצאו שני אנשים שזהותם לא הייתה ידועה לסוכן. אחד מאותם אנשים מסר לסוכן אקדח חצי אוטומטי מסוג gal עם מחסנית תואמת. הסוכן בדק את האקדח בירי כדור, אישר את השלמת העסקה, וספר 34,000 ₪ אותם מסר לידי הינדי בתמורה לאקדח, יחד עם 2,000 ₪ נוספים. הינדי נתן לסוכן 9 כדורי תחמושת נוספים שהונחו בגרב לבן, ובהמשך מסר למשיב חלק מהכסף אותו קיבל מידי הסוכן.

ראיות לכאורה

2. המשיב טוען כי קיים כרסום של ממש בראיות הלכאוריות להוכחת אשמתו, וכי כתוצאה מכך סובלות ראיות אלה מחולשה המצדיקה את שחרורו לחלופה של מעצר בית. מנגד טוענת המבקשת, המתנגדת לשחרור המשיב לחלופת מעצר, כי חומר החקירה שנאסף מבסס את אשמתו הלכאורית במידה מספקת העונה על דרישות החוק לשם מעצר נאשם עד תום ההליכים.

3. הראיה המרכזית עליה נסמכת המבקשת היא הודאתו של הינדי בביצוע שתי העסקאות יחד עם המשיב. בהודעתו מיום 12.3.18 שעה 04:09 (סמוך לאחר מעצרו באותו לילה) הכחיש הינדי בתחילה כל מעורבות בעסקאות נשק, ואף טען כי אינו מכיר את הסוכן או את המשיב. אולם לאחר מספר שאלות בהן עומת עם חלק מהנתונים שנמצאו ברשות החוקרים, חלה תפנית בחקירה והינדי הסכים, בלשונו, "לספר את כל האמת" (שם, שו' 76). בין היתר סיפר כי לאחר שמכר לסוכן תת מקלע ואקדח בשתי עסקאות קודמות, התקשר אליו הסוכן וביקש לרכוש אקדח נוסף. הינדי התקשר לשם כך "לאחמד עטייה מכונה אבו ח'דר תושב עיסוויה", אשר נענה להצעה וסיפק, בתמורה לסכום של 31,000 ₪ או 32,000 ₪, "אקדח 14" אותו מסר להינדי במפגש בשכונת עיסוויה אליו הגיע הסוכן ברכבו, כמתואר בכתב האישום (שם, שו' 174-186). הינדי הוסיף כי באותו מעמד, אחמד עטייה המכונה אבו ח'דר היה יחד עם בחור גבוה שאינו מוכר להינדי, וכי השניים מסרו לו (להינדי) את האקדח שעה שעמדו מול רכב הסוכן מאחורי מעקה (שו' 187-189). בהודעתו השנייה (מיום 12.3.18 שעה 12:23) חזר הינדי על גרסתו לפיה האדם שסיפק את האקדח בעסקה זו היה "אחמד עטייה המכונה אבו ח'דר", אך טען כי קיבל מהסוכן 1,500 ₪ עבור חלקו בביצוע העסקה, וכי מסירת האקדח על ידי אחמד עטייה התבצעה בשעה שהינדי ישב ברכבו של הסוכן ו"אחמד הגיע אלינו ונעמד מול הרכב ליד החלון שלי ומסר את האקדח ל[סוכן]" (שם, שו' 25-54). בהודעה זו ציין הינדי כי קיבל מהסוכן 32,000 ₪ אותם העביר לאחמד עטייה לאחר השלמת העסקה.

בשתי הודעותיו הנזכרות תיאר הינדי גם את העסקה המיוחסת למשיב באישום השני (שהיא עסקת הנשק הרביעית בין הינדי לבין הסוכן). לדברי הינדי, הסוכן התקשר אליו זמן מה לאחר השלמת העסקה השלישית, וביקש לרכוש "משהו גדול". הינדי מסר לסוכן כי יוכל להשיג נשק כזה בסיוע עלאא ואחמד גתית, אותם תיאר בפני הסוכן כבני משפחתו למרות שהם אינם כאלה והוא (הינדי) אף לא מכירם. על מנת לחזק את אמינות הסיפור ולגרום לסוכן לפחד מהינדי, ניהל הינדי שיחות טלפון עם הסוכן תוך שהוא מחקה כביכול את הקולות של אותם עלאא ואחמד גתית. בשלב מסוים,

ולאחר שהסוכן התרעם על העיכובים בהשגת הנשק, התקשר הינדי "לאחמד עטייה המכונה אבו ח'דר" וביקש ממנו שישג עבורו "משהו גדול". אחמד עטייה ערך בירור, וחזר אל הינדי ואמר לו שיוכל להשיג אקדח בקוטר של 45 מ"מ ללא כדורים, תמורת 34,000 ₪. הינדי התקשר לסוכן, כשהוא ממשיך להתחזות לאחמד גתית, וסיכם עמו על מכירת האקדח בסכום האמור. הואיל והסוכן ביקש לקבל את האקדח בשעות הבוקר, בעוד אחמד עטייה אמר להינדי כי "הוא לא יכול להיעדר מהעבודה", אסף הינדי את האקדח מאחמד עטייה בעיסויה בערב שלפני המכירה. אבו ח'דר (כלומר אחמד עטייה) ביקש מהינדי לשמור על האקדח, והינדי הבטיח לו "לקחת אחריות" על העסקה במחיר שסוכם. הינדי צילם את האקדח באמצעות הטלפון הנייד שלו; סיכם עם הסוכן למסור לו אותו למחרת בשעות הצהריים; ונסע לשכונת א-טור במונית כשהוא נושא עמו את האקדח וכן גרב לבן ובתוכו עשרה כדורים, שגם אותם קיבל מאבו ח'דר. הינדי הגיע ל"בית עתיק של הנוצרים" בא-טור, שם שהו שני בחורים תושבי א-טור ממשפחת אבו אלאהוה, אחד בן 20 והשני בן 21, שאינם מוכרים להינדי בשמותיהם הפרטיים. הינדי הסתיר שם את האקדח בחול, והציב עליו אבן. לאחר מכן התקשר לסוכן, וכיוון אותו בטלפון כיצד להגיע למקום. הינדי ביקש מאחד משני הבחורים ממשפחת אבו אלאהוה להציג את עצמו בפני הסוכן שהגיע למקום כאחמד גתית. אחד משני הבחורים מסר לסוכן את האקדח ביחד עם הגרב. הסוכן "הוציא את היד מהחלון וירה כדור אמר שהוא חזק". לאחר מכן ספר הסוכן 34,000 ₪, הניח אותם על השולחן, ושם 2,000 ₪ נוספים בכיס של הינדי. הינדי העביר לאחמד עטייה את הסכום של 34,000 ₪ (הודעה ראשונה, שו' 234-195; הודעה שנייה, שו' 72-56). יצוין כי בעוד שבהודעה הראשונה הינדי ציין כי הסתיר את האקדח בחול בבית העתיק בא-טור, גרסתו בהודעה השנייה הייתה שלאחר שקיבל את הנשק מאחמד עטייה בעיסויה בערב שלפני ביצוע העסקה, "הלכתי לשכונה שלי והחבאתי את האקדח מתחת לאדמה ליום למחרת עד שאני אפגוש את [הסוכן] ואמכור לו" (שו' 66-65).

4. שמו של המשיב הוא אחמד עטייה, ומקום מגוריו בעיסויה. פרטים אלו תואמים לפרטים שהינדי מסר בשתי הודעותיו הראשונות לגבי שותפו לשתי העסקאות המתוארות בכתב האישום נגד המשיב. בנוסף, זיהה הינדי את תמונת המשיב המופיעה בדף פייסבוק של Ahmad Atiya (כשמו של המשיב); ועל השאלה מדוע קוראים לאחמד עטייה אבו ח'דר השיב הינדי: "אני לא יודע, כך קוראים לו כולם" (הודעה ראשונה, שו' 252-251). זיהוי נוסף של המשיב נעשה על ידי הינדי כאשר הוצגה בפניו תמונה צבעונית של המשיב מתוך המאגר המשטרתי (הודעה שנייה, שו' 16-15). הינדי הוסיף שם כי הכינוי של המשיב הוא אבו אלח'דר; כי הוא מכיר אותו "מאז ימי הבית ספר"; וכי הקשר ביניהם התחדש לאחר שהסוכן ביקש מהינדי להשיג עבורו נשק, והינדי התקשר לשם כך אל המשיב בטלפון (שו' 24-17). בבדיקת מכשיר הטלפון שנתפס ברשותו של הינדי במועד מעצרו, שנערכה ביום 14.3.18 (יומיים לאחר גביית שתי ההודעות הראשונות מהינדי) נמצא מספר טלפון של איש קשר בשם אבו ח'דר. הבעלים הרשום של קו טלפון זה הוא אביו של המשיב (מזכר מאת רס"ר אדם ח'יר מיום 14.3.18 וצרופותיו). זהו גם מספר הטלפון אליו משויך דף הפייסבוק הנזכר של Ahmad Atiya שתמונת המשתמש המופיעה בו זוהתה על ידי הינדי כתמונת המשיב (מזכר נוסף מאת רס"ר ח'יר מיום 14.3.18 וצרופתו). התאמה נוספת נמצאה במחקרי תקשורת המתעדים שיחות טלפון רבות בין קו הטלפון הנייד של הינדי לבין קו הטלפון הנייד של איש הקשר אבו ח'דר במכשיר הטלפון של הינדי (שבעליו הוא כאמור אביו של המשיב). בכלל זה, תועדו מספר שיחות באזור הר הצופים (הסמוך לעיסויה) בשעות אחרי הצהריים והערב של יום 28.1.18 (בו על פי הנטען בוצעה העסקה הראשונה) וכן שיחות נוספות בימים 18.2.18-16.2.18 (בהם על פי הנטען בוצעה העסקה השנייה).

5. גרסתו של הינדי מקבלת חיזוק נוסף מהודעות הסוכן. בהודעה מיום 29.1.18 סיפר הסוכן כי בערב הקודם

(28.1.18) הוא רכש בעיסויה אקדח 14 מאיוב הינדי "וחבר שלו 'אבו חאדר' עטייה" (גיליון מס' 1). בקטע מתוך הודעה זו המתייחס למשיב, אמר הסוכן כי לאחר שעצר את רכבו במקום המפגש בעיסויה ומסר להינדי סכומים במזומן של 32,000 ₪ ועוד 1,500 ₪ "עבור התיווך", הינדי "התקשר לבחור בשם 'אבו חאדר' ואמר לו שהכל בסדר. אחרי דקה הגיעו שני בחורים צעירים שאחד מהם זה אבו חאדר ונעמדו ליד הרכב, איוב יצא אליהם עם הכסף, אבו חאדר ניגש מאחורי מעקה שהיה שם והביא אקדח שחור ונתן אותו לאיוב" (גיליון מס' 2). הסוכן חזר למקום המפגש עם מפעיליו המשטורתיים, מסר להם את האקדח, ובשעה מאוחרת בהמשך הערב התקשר להינדי, על פי הנחייה שקיבל, כדי "להודות לו ולשאול אותו מי זה אבו חאדר, איוב אמר שהוא משפחה רחוקה שלו וחבר שהשתחרר לא מזמן מהכלא והוא ממשפחת עטייה" (גיליון מס' 3). גרסה זו נמסרה על ידי הסוכן בזמן אמת, כחודש וחצי לפני מעצרו של הינדי, אשר נקב אף הוא בחקירתו בשם "אבו ח'דר" ממשפחת עטייה, כמי שהביא את האקדח לעסקה בעיסויה וקיבל עבורו את הכסף. חשיבות נוספת נודעת לעובדה שבהודעתו הראשונה מיום 12.3.18, הינדי קשר לעסקה זו את אחמד עטייה המכונה אבו ח'דר, בתשובה לשאלה פתוחה של החוקר: "ספר לי על עוד עסקאות בינך לבין [הסוכן]" (שו' 172), מבלי ששמו של המשיב הוזכר בפני הינדי באופן קונקרטי לעניין עסקה זו. יתר על כן, מחקרי התקשורת מצביעים על שיחות טלפון תכופות (נכנסות ויוצאות) שהתבצעו באזור הר הצופים (עיסויה) בשעות הערב של יום 28.1.18 בין קו הטלפון של הינדי לבין קווי הטלפון של הסוכן ושל איש הקשר אבו ח'דר המופיע במכשיר הטלפון של הינדי (שבעליו הוא כאמור אביו של המשיב). שיחות אלה מתרכזות ברובן בשעות התואמות למועדי השיגור של הסוכן לנסיעה לעיסויה ממקום המפגש עם מפעיליו המשטורתיים (18:51) וחזרתו מעיסויה למקום המפגש (19:31; ראו מזכרי המפעיל רס"ב עוזי זקן מיום 28.1.18).

ביום 19.2.18 מסר הסוכן הודעה המתארת את העסקה שהתבצעה יום קודם לכן בא-טור, בה רכש אקדח בקוטר 45 מ"מ תמורת 34,000 ₪ בתוספת עמלה של 2,000 ₪ להינדי. לדבריו, הינדי אמר לו שמוכר האקדח הוא אדם בשם אחמד גתית, ואף נתן לו לשוחח בטלפון עם אדם שאמור היה להיות אותו אחמד גתית. העסקה נקבעה ליום ראשון 18.2.18 בצהריים בא-טור. במועד זה הגיע הסוכן לנקודה בא-טור אליה הינדי ואחמד גתית הנחו אותו בטלפון תוך כדי נסיעה. בהגיעו לשם סימנו לו השניים לעצור, והוא ירד מהרכב ונכנס לתוך בית. בבית נכחו הינדי ועוד שני אנשים שאינם מוכרים לסוכן, אחד צעיר כבן 18 והשני כבן 35. הבחור הצעיר הוציא את האקדח מהחגורה שלו ומסר אותו לידי הסוכן. הינדי מסר לסוכן כדור אחד, והסוכן הכניס את הכדור למחסנית וירה אותו לאוויר דרך החלון. משנוכח שהאקדח תקין, ספר הסוכן 34,000 ₪ ונתן אותם להינדי שהעביר אותם לבחור הצעיר. בנוסף נתן הסוכן להינדי 2,000 ₪. בשלב זה שאל הסוכן היכן הכדורים, והינדי מסר לו גרב לבן שבתוכו עוד 9 כדורים התואמים לאקדח.

6. המשיב הכחיש אמנם בחקירותיו כל קשר ומעורבות בעסקאות הנשק המיוחסות לו, אך יחד עם זאת אישר בחקירתו הראשונה - בתשובה ספונטנית אותה נתן בטרם הבין את המשמעות שיש לכך לביסוס החשד נגדו - כי הכינוי שלו הוא אכן "אבו חאדר", ואף הסביר את הרקע לכך: "שהייתי בן עשר הייתי עוזר לאיזה זקן עם הכבשים שלו, וקראו לו אבו חאדר ואחרי שהוא מת היו קוראים לי בשכונה אבו חאדר, מאז ככה מכנים אותי" (הודעה מיום 12.3.18 שו' 15-17). רק לאחר שהמשיב עמד על המשמעות המסבכת של נתון זה (משהוטח בפניו בחקירתו השנייה כי הינדי, שאת ההיכרות עמו הכחיש לחלוטין, שמר את מספר הטלפון המיוחס לו תחת השם אבו ח'דר), שינה המשיב את גרסתו וטען כי "השם שלי הוא אחמד עטייה ולא אבו ח'דר... אף אחד לא קרא לי אבו ח'דר" (הודעה מיום 14.3.18 שו' 22-29). המשיב אף הכחיש קשר למספר הטלפון הרשום על שם אביו והמשיך לדף הפייסבוק הנושא את שמו ואת תמונתו (מספר שממנו התקיימו שיחות עם הינדי במועדים הרלוונטיים, כמוכח ממחקרי התקשורת), וטען כי דף הפייסבוק

"נגנב" ממנו מספר חודשים קודם לכן (שם, שו' 20, 29, 64, 68, 71; הודעה מיום 12.3.18 שו' 28-30). בה בעת, לא היה המשיב מסוגל לנקוב במספר הטלפון הנכון שלו, תוך שהתבלבל והתלבט ("בערך 60 או 70 אחוז אני בטוח שזה המספר שלי") ומסר מספרים שונים שאף אחד מהם לא הוביל אליו (הודעה מיום 12.3.18 שו' 26-27; הודעה מיום 14.3.18, שו' 34-61). יש בכל אלה משום חיזוק משמעותי נוסף למארג הראיות המסבכות נגד המשיב, כמפורט לעיל.

7. המשיב חולק על מסקנה זו, וטוען כי חומר הראיות רווי בסתירות ובחסרים של רכיבים החיוניים להוכחת אשמתו. כך, למרות שמפעיליו של הסוכן צידדו אותו ואת רכבו במכשירי הקלטת קול ותמונה בצאתו למפגשים עם הינדי, בפועל באף אחת מהשיחות המוקלטות לא הוזכרו השמות אחד עטייה או אבו ח'דר; אין כל הקלטה של שיחה עם המשיב; ואין צילום כלשהו של המשיב באחת מזירות ההתרחשויות. המשיב אף לא תועד ולא צולם על ידי השוטרים שעקבו אחרי הסוכן בעת נסיעתו למפגש הנטען בעיסווייה, למרות שבדו"ח השיגור מיום 28.1.18 צוין כי הסוכן נצפה נוסע ממקום המפגש לכניסה המזרחית של עיסווייה ויוצא מעיסווייה כעבור כחצי שעה. כמו כן, לא הופקה ראיה פורנזית כלשהי (דוגמת טביעת אצבע, דגימות DNA וכיו"ב) שיש בה לקשור את המשיב לאחד האקדחים. הודעת הסוכן מיום 19.2.18 מתארת נוכחות של אדם בשם אחד גתית בעסקה בא-טור, ולא את נוכחותו של המשיב, ששמו אחד עטייה. הדבר עולה בקנה אחד עם הודעתו של הינדי לפיה שינה את קולו בשיחת הטלפון עם הסוכן לגבי עסקה זו, כדי לרמות את הסוכן ולגרום לו לחשוב שהוא מדבר על הנושא עם אחד גתית. לעניין הסוכן מוסיף המשיב וטוען כי אין בתיק החקירה פרטים לגבי עברו הפלילי המפוקפק, הסכם ההפעלה עמו והתמורה שקיבל בעד פעילותו בהפללת חשודים בפרשיות הנדונות כעת ובפרשיות נוספות שעניין סחר בנשק. פרטים אלה הכרחיים, לדעת המשיב, להערכת אמינותו של הסוכן, והעדרם מכרסם במשקל הלכאורי של הראיות. בנוסף, במסדר זיהוי תמונות שהמשרה ערכה לסוכן ביום 6.3.18 הוא לא זיהה את תמונתו של המשיב כמי שמסר את האקדח במפגש שלפי טענת המדינה התקיים ביניהם בעיסווייה ביום 28.1.18. לטענת המשיב, יש לנתון זה משמעות מיוחדת לאור גרסתו של הינדי בהודעתו השנייה כי באותו מפגש אחד עטייה "הגיע אלינו ונעמד מול הרכב ליד החלון שלי ומסר את האקדח [לסוכן]" (שו' 40), שהרי לפי גרסה זו הסוכן ראה את המשיב מקרוב, ובכל זאת לא הצליח לזהות את תמונתו. זאת ועוד, גרסה זאת של הינדי סותרת את גרסתו בהודעתו הראשונה, בה טען כי אחד עטייה והבחור הנוסף שהיה איתו במפגש בעיסווייה מסרו את האקדח לידי הינדי (שו' 181, 188-189). לכל אלה מצטרפים שני מחדלי חקירה, שלטענת המשיב סיכלו את בירור האמת: ראשית, הימנעות המשרה מעריכת עימות בינו לבין הינדי, חרף דרישת המשיב לעריכת עימות ביניהם. בתיק החקירה מצוי מזכר מאת החוקר רס"מ בלאל גאנם מיום 12.3.18 לפיו ביקש מהינדי להתעמת עם המשיב "וזאת כפעולת חקירה נדרשת בתיק" אולם נתקל בסירוב מצד הינדי שאמר כי הדבר כרוך מבחינתו באי-נעימות כלפי המשיב "שיגיד לו בפנים שפתח עליו", ובנוסף "יגרום לסכסוך בינו לבין אחרים". המשיב סבור כי המשרה לא הייתה רשאית להסתפק בתירוץ זה של הינדי, ובכל מקרה היה עליה לנקוט בתרגיל חקירה שהיה מאפשר להתרשם משיחה ישירה בין הינדי לבין המשיב. לטענת המשיב, הימנעות המשרה מעריכת עימות קשורה למחדל חקירה נוסף, במסגרתו לא אפשרו החוקרים להינדי למסור הודעה נוספת על מנת לחזור בו מהגרסאות שמסר בתחילה, חרף בקשתו המפורשת לעשות כן. בהקשר זה מפנה המשיב להערת החוקר בסיום הודעתו השלישית של הינדי מיום 15.3.18, לפיה הינדי ציין שביקש ביום האתמול להיחקר שוב כדי "לשנות את המילים", אולם החוקר החזיר אותו למעצר וסירב לאפשר לו למסור גרסה נוספת.

לגבי האישום השני (העסקה מיום 18.2.18 בא-טור) טוען המשיב כי אין כל היגיון בגרסתו של הינדי לפיה הוא עירב שני בחורים ממשפחת אבו אלהוה על מנת שאחד מהם ימסור לסוכן אקדח שהינדי קיבל מהמשיב והביא בעצמו מעיסווייה למקום המפגש עם הסוכן בא-טור. בנוסף, המשרה נמנעה מביצוע כל פעולה שתאמת את גרסתו התמוהה של הינדי,

ובכלל זה לא יצאה עם הינדי לשטח על מנת שיוביל ויצביע על אותו "בית עתיק של הנוצרים" בא-טור בו לדבריו התבצעה העסקה, באופן שהיה מאפשר גם התחקות אחרי אותם שני בחורים שכתוצאה מהמחדל האמור זהותם נותרה בלתי-ידועה למאשימה עד להגשת כתב האישום. המשיב עומד גם על הסתירה בין גרסת הסוכן (בהודעתו מיום 19.2.18) כי "הבחור הצעיר הוציא לי את האקדח מהחגורה שלו ונתן לי אותו ביד", לבין גרסתו של הינדי כי אחד מהבחורים "נתן לו את האקדח ביחד עם הגרב" (הודעה ראשונה, שו' 219).

8. לאחר שבחנתי את תיקי החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין בטענותיו של המשיב כדי להצביע על כרסום או חולשה בראיות לכאורה להוכחת אשמתו בשני האישומים, בהתאם למבחן שנקבע לעניין זה בהלכה הפסוקה, לאמור: ראיות המגלמות בתוכן פוטנציאל הוכחתי המספיק לביסוס **סיכוי סביר** להרשעת המשיב בסיום המשפט (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 145 (1996); בש"פ 2202/16 מועלם נ' מדינת ישראל (10.4.16)). הגרסאות שמסרו הינדי והסוכן מחזקות זו את זו, הן נוכח ההתאמה הפנימית ביניהן באשר לעובדות המרכזיות והמהותיות הנוגעות לעצם ביצוע העסקאות, נתוני כלי הנשק שנמכרו, סכומי העסקאות ומקומות ביצוע המכירות; והן לאור התאמת עובדות אלו לראיות האובייקטיביות-החיצוניות, ובעיקר - מועדי ומיקומי שיחות הטלפון בין השניים הנלמדים ממחקרי התקשורת, הקלטות השיחות והמפגשים ביניהם, זהות בעל קו הטלפון עמו שוחח הינדי במועדי ביצוע העסקאות (אביו של המשיב) ופרטי המשתמש של דף הפייסבוק המשוך למספר זה. יצוין שוב כי הסוכן ידע לנקוב כבר בהודעתו מיום 29.1.18 בשמו של "אבו חאדר" עטייה" כשותפו של הינדי לעסקת מכירת האקדח שהתבצעה בעיסויה יום קודם לכן, וזאת הרבה לפני שהינדי נקב באותו שם ("אחמד עטייה המכונה אבו ח'דר") בחקירתו מיום 12.3.18, ומבלי שהוצגה בפני הסוכן או בפני הינדי שאלה מדריכה שהיה בה לכוון אותם לקשור בין המשיב לבין אותה עסקה. אמנם השם "אבו חאדר" אינו מופיע בתמליל הקלטת המפגש בין הסוכן לבין הינדי מיום 28.1.18, אולם בהתחשב במספר לא מבוטל של מקומות בתמליל בהם צוין "משפט לא מובן" או "מילה לא מובנת" - לרבות בקטעים של השיחה בהם הדוברים מתייחסים אל "הבחור" או "הילד" האמור לספק את האקדח (ראו שם בעמ' 3 למטה, עמ' 4 למעלה, עמ' 5 למטה, עמ' 6 למעלה, עמ' 9 למעלה) - אין בחסר זה כדי לפגום במשמעות הראייתית הגולמית של גרסאות הסוכן והינדי, ובמיוחד על רקע ההשתלבות הפנימית והחיצונית של גרסאות אלו בראיות המובילות אל המשיב, כמפורט לעיל. בהקשר זה יובהר כי שיחת הטלפון בין הסוכן לבין הינדי, ממנה למד הסוכן על כך שאותו אבו ח'דר הוא ממשפחת עטייה, התקיימה, לפי הודעת הסוכן מיום 29.1.18 (גיליון מס' 3) "מאוחר יותר בלילה" בהתאם לתדרוך שקיבל מהמפעיל שלו. מדובר אפוא בשיחה שהתקיימה שלא במקום השיגור או ההפעלה, ולאחר שמכשיר ההקלטה הוסר מהסוכן עם חזרתו למקום המפגש (בשעה 19:31, כאמור במזכר מאת רס"ב עוזי זקן מיום 28.1.18).

לכל אלה מצטרפת הודאתו הספונטנית של המשיב, עת השיח לפי תומו בטרם עמד על המשמעות המסבכת של הדברים, כי הוא אכן מכונה "אבו ח'דר". ניסיונו של המשיב להתכחש לדברים, מלבד שאינו יכול להתקבל לנוכח הסיפור המפורט אותו מסר כהסבר למקור הכינוי שניתן לו, מצטרף אל הסתירות והתמיהות השורשיות הנוספות בהן לוקה גרסתו (כגון לעניין מספרי הטלפון הנייד השגויים שמסר או התכחשותו לדף פייסבוק הנושא את שמו ותמונתו), וגם לאלה נודעת משמעות מחזקת לצורך קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 9203/09 פאיד נ' מדינת ישראל (24.11.09) פסקה 5; בש"פ 4738/14 פלוגי נ' מדינת ישראל (14.7.14) פסקה 8; בש"פ 1145/14 למה נ' מדינת ישראל (10.3.14) פסקה 15; בש"פ 2383/18 פלח נ' מדינת ישראל (27.3.18) פסקה 5).

לא מצאתי בחומר הראיות אישוש לטענת המשיב בדבר מעקב משטרתי שהתקיים אחרי הסוכן בתוך עיסויה. נהפוך

הוא: מדו"ח השיגור מיום 28.1.18 עולה כי מפעיליו של הסוכן המתינו לו במקום המפגש וניהלו אחריו מעקב עד כניסתו לעיסווייה ולאחר יציאתו מהשכונה, אך לא בתוכה. לפיכך אין לזקוף חולשה ראייתית להעדר תיעוד של המשיב על ידי השוטרים בזירת האירוע בעיסווייה. ובאשר לאי-זיהוי תמונת המשיב על ידי הסוכן - בהתחשב בכך שעסקת מכירת הנשק בעיסווייה התבצעה בשעות הערב, ולאור גרסת הסוכן כי לא קיבל את האקדח ישירות מאבו ח'דר אלא מהינדי שחזר אל הרכב עם האקדח לאחר שקיבל אותו מאבו ח'דר "מאחורי מעקה שהיה שם" (הודעה מיום 29.1.18, גיליון מס' 2), הכשל בזיהוי אינו עולה אף הוא כדי כרסום מהותי בסיכוי הסביר להרשעה. אמנם קיימות מספר אי-התאמות בין גרסת הסוכן לגרסתו של הינדי בנוגע לפרטים מסוימים הנוגעים לשתי העסקאות. אולם בהשקפה על הגרסאות ממבט על, אין מדובר בסתירות היורדות לשורש הדברים, כאשר מנגד ההתאמה בין שתי הגרסאות בנקודות המרכזיות הנוגעות למהלך העסקאות, היא ניכרת ועוצמתית. לפיכך, אף שלא ניתן לבטל את הסתירות עליהן הצביע המשיב, אין לייחס להן משמעות מהותית בדרגה המלמדת על חולשה בולטת בתשתית הראייתית, שרק בה יש כדי להצדיק מסקנה בדבר כרסום ממשי במשקלן הלכאורי של הראיות (בש"פ 7362/15 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.15); בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (29.7.13); בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מדינת ישראל (22.8.12)).

שלא כפי שטען המשיב, היוזמה לעריכת עימות בינו לבין הינדי באה מהחוקר ולא מהמשיב, אשר הסכים להשתתף בעימות אך לא ביקש זאת (הודעה מיום 12.3.18 שו' 90-91). בנסיבות אלה, ולנוכח תשתית הראיות הקיימת נגד המשיב, אין לייחס לבחירתה של המשטרה שלא לכפות על הינדי השתתפות בעימות בניגוד לרצונו, משום מחדל חקירתי המחליש את עוצמתן הלכאורית של הראיות. בדומה לכך, הימנעותה של המשטרה מגביית הודעה רביעית מהינדי, לאחר שבשלוש הודעות שגבו ממנו שלושה חוקרים שונים, הוא מסר באופן עקבי גרסה שיש בה הודאה בעבירות המיוחסות לו והפללה של מספר שותפים שחברו אליו למספר עסקאות נשק, בהם המשיב. לא למותר לציין, כי גם לאחר שהוגש נגד הינדי כתב אישום בגין ארבע העסקאות בהן הודה בחקירתו, הוא לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה נגדו (מהלך שהיה מתבקש אילו אכן היה ממש בטענת המשיב כי הינדי ביקש לחזור בו מהודאתו), ומשכך נעצר עד תום ההליכים (מ"ת 35120-03-18, החלטה מיום 29.4.18).

גרסתו של הסוכן באשר למפגש בא-טור ביום 18.2.18 בינו לבין הינדי ושני אנשים נוספים, במהלכו נמסרו לו אקדח וכדורים והוא ביצע יריית כדור דרך החלון, נתמכת בתוכן התמלילים של שיחות הטלפון והמפגש כפי שהוקלטו על ידי הסוכן בצהרי אותו היום, מהם אכן עולה כי במקום ביצע העסקה נכחו יחד עם הינדי שני אנשים נוספים. מאחר שמחקרי התקשורת מתעדים באותן שעות צהריים (סביבות 12:00-13:00) מספר שיחות טלפון מאזור א-טור לא רק בין הינדי לסוכן, אלא גם בין הינדי לאיש הקשר אבו ח'דר המופיע במכשיר הטלפון של הינדי (שבעליו הוא אביו של המשיב), הרי שקיימת תמיכה לכאורית משמעותית לגרסתו של הינדי לפיה המשיב הוא זה שסיפק את האקדח גם לעסקה זו. מקומה של השאלה, מדוע נזקק הינדי לערב בעסקה זו שני אנשים שאינם מוכרים לו, יהיה להתברר בהליך העיקרי, ואין בעצם קיום השאלה כדי להחליש את כוחן של הראיות הנזכרות, המסבכות את המשיב ומבססות קיומו של סיכוי סביר להרשעתו גם במעורבות בעסקה זאת. כך במיוחד בהתחשב בהסבר שניתן על ידי הינדי למהלך האמור, אותו תלה ברצונו להרשים, ואפילו להפחיד, את הסוכן על מנת שיאות לבצע עמו גם עסקה זאת. טענת המשיב כי היה על המשטרה להוביל את הינדי על מנת שיצביע על הבית בו התבצעה העסקה, אף היא טענה הנוגעת להליך העיקרי ולא לשלב הראיות לכאורה. כך במיוחד בהתחשב בעובדה שהינדי הודה בחקירתו במעורבות בעסקה, מבלי שטען כי המשיב שהה בא-טור בעת ביצוע העסקה (כך שמיקום זירת העבירה אינו נוגע בלאו הכי למשיב), וכאשר הינדי לא היה מסוגל לספק פרטים מזיהוי לגבי אותם שני בחורים מלבד שם המשפחה שלהם.

טענות המשיב באשר למהימנות הסוכן ועברו, כמו גם באשר לעובדה שהסכם ההפעלה עם הסוכן טרם הועמד לעיון ההגנה, אינן משליכות אף הן על הבירור הלכאורי הנערך בשלב הנוכחי, בו בית המשפט אינו מכריע בשאלת מהימנותם של העדים, ובכלל זה מהימנותו של סוכן סמוי (בש"פ 6466/06 עקול נ' מדינת ישראל (31.8.06) פסקה ד'; בש"פ 5805/06 אמון נ' מדינת ישראל (26.7.06) פסקה 8). כך גם באשר לבדיקות הפורנזיות שעל חסרונן מלין המשיב, שהרי לא בכל מקרה נדרש מיצוי של כל בדיקה אפשרית, ומכל מקום חסרונה של בדיקת מעבדה כזאת או אחרת אינו מחליש את עוצמת הראיות הלכאוריות הקיימות (בש"פ 8476/07 דואהדה נ' מדינת ישראל (18.10.07) פסקה 5; בש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.18) פסקה 19).

לאור כל האמור, הרי שגם אם אניח כי נדרשת כבר בשלב המעצר תוספת ראייתית לחיזוק גרסת שותפו של המשיב, הינדי, לצורך סעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (לדעות השונות בסוגיה זו ראו למשל בש"פ 4811/97 משה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 817, 823 (1997); בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל (21.8.05) פסקאות 13-16; בש"פ 10935/08 יוסף נ' מדינת ישראל (18.1.09) פסקה ז'), הרי שיש בחומר הראיות מספר חיזוקים של ממש לגרסתו של הינדי במידה העונה לכאורה גם על התוספת הראייתית הנדרשת.

עילת מעצר

9. בהתחשב במהות העבירה המיוחסת למשיב, עילת המעצר הנובעת מהראיות הלכאוריות היא כפולה: ראשית, עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**), בהינתן שהעבירה של סחר בנשק נמנית על עבירות הביטחון כהגדרתן בסעיף 35(ב) לחוק; שנית, עילת מסוכנות לביטחון הציבור בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. כפי שהוסבר בבש"פ 817/09 ג'אבר נ' מדינת ישראל (1.3.09, פסקה 17):

"כלל הוא כי עבירות נשק בכלל, ועבירות סחר בנשק בפרט, נמנות על העבירות החמורות בקשת העבירות המטילות אימת מסוכנות חמורה כלפי הפרט והציבור. המסוכנות הנלווית לסחר בלתי חוקי בנשק, במיוחד על רקע פעילות הטרור לה נתונה החברה הישראלית ונוכח התרחבותה של הפשיעה המאורגנת בישראל, מצויה ברף גבוה ביותר. הסחר הבלתי חוקי בנשק מניח אפשרות כי כלי נשק יגיעו בתנועת הסחר לידי גורמי טרור או לארגוני פשיעה, וישמשו בידי רוכשיהם כלי הרג שיופעלו כלפי אזרחים תמימים, תוך חשיפת תושבי ישראל לסיכון חמור ביותר".

ועוד נאמר:

"הסכנה לשלום הציבור נובעת במידה לא פחותה ממעשים של אנשים המוסרים נשק קטלני לאחרים למטרה בלתי מוגדרת, כאשר אין למוסר לאחר מכן שליטה על השימוש שייעשה בנשק. מסירת נשק קטלני לאחר, תוך עצימת עיניים ובלא אכפתיות ביחס לשימוש שייעשה בו, כמוה כהחזקת נשק 'כדי לאפשר פעילות פלילית אפשרית בעתיד'".

במובן אחת הקטיגוריות החמורות של העבירות מהסוג הנדון (בש"פ 2470/91 מדינת ישראל נ' סביח (7.6.91) פסקה 2).

מכאן נובעת המסקנה כי מעבר להיותה של עבירה בנשק בגדר "עבירת ביטחון" המקימה עילת מעצר עצמאית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים, הרי **"שבדרך כלל יש לראות עוברי עבירות כאלה כמי שמסכנים את הציבור. בעילת המעצר שמקימה עבירה בנשק כרוכה אפוא, כפן נוסף שלה, גם העילה של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. שתי עילות אלה, כאשר הן כרוכות יחד, מצדיקות מעצר עד תום ההליכים, ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה"** (בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 582, 577 (2003); ראו עוד: בש"פ 4920/02 פדרמן נ' מדינת ישראל (20.6.02) פסקה 4; בש"פ 8027/09 תירם נ' מדינת ישראל (15.10.09) פסקה 6; בש"פ 2602/10 כחלול נ' מדינת ישראל (14.4.10) פסקה 14; בש"פ 10037/16 מדינת ישראל נ' עבאס (23.12.16) פסקה 9; בש"פ 7940/12 מדינת ישראל נ' ביומי (6.11.12) פסקה 14; בש"פ 454/18 בותסאז נ' מדינת ישראל (28.1.18) פסקה 16). על אחת כמה וכמה בענייננו, בו קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע שתי עבירות של סחר בנשק, במועדים שונים ובמכירה של שני אקדחים ותחמושת נלווית.

חלופת מעצר

10. בהחלטתי מיום 27.3.18 הוריתי על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. בתסקיר מיום 24.4.18 מתואר הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של המשיב. על פי האמור בתסקיר, המשיב הוא בן 21, רווק, נעדר עבר פלילי, שהתגורר עד למעצרו בבית הוריו בעיסויה. המשיב השלים 11 שנות לימוד, עבד תחילה בתחום השיפוצים ולאחר מכן כחשמלאי עד למעצרו. קצינת המבחן התרשמה כי המשיב נוקט בעמדות נוקשות וקורבניות באופן המקשה עליו לבחון את מצבו בצורה ביקורתית. כן התרשמה מהמצוקה אותה המשיב חווה בבית המעצר ומקשייו להסתגל לתנאי המעצר. על רקע נתונים אלה וחומרתה של עבירת הנשק המיוחסת למשיב, מצד אחד, ומולם - גילו הצעיר, עברו הנקי, תפקודו התעסוקתי התקין עד המעצר וההרתעה שהושגה מעצם המעצר, מצד שני, העריכה קצינת המבחן כי קיים סיכון נמוך לכך שהמשיב ישוב ויבצע בעתיד עבירת אלימות. עם זאת התרשמה כי קיים סיכון להתדרדרות המשיב להמשך התנהלות שולית סביב קשרים שוליים, ואפשר שאף למתן מענה חומרי מהיר לצרכיו. על יסוד הערכות אלה נבחנה בקשתו של המשיב להשתחרר לחלופה של מעצר בית בבית הוריו בעיסויה תחת פיקוח ההורים וכלתם. קצינת המבחן נפגשה עם ההורים והכלה והתרשמה כי הם מבינים "ברמה הטכנית" את משימת הפיקוח הנדרשת מהם, אך יחד עם זאת מזדהים עם המשיב ואינם מצליחים לעמוד על הסיכון הגלום במצבו, ובכלל זה חוסר תקינות התפקוד שלו, אפשרות התחברותו לגורמים שוליים בסביבת מגוריו והיותו נתון להשפעת גורמים אלו. לפיכך העריכה כי המפקחים המוצעים יתקשו לדווח על הפרת מעצר הבית מצד המשיב, ואף יתקשו להפנים את הסיכון הגלום בשחרורו לאותה סביבה בה התגורר בעת ביצוע העבירות. לאור התרשמות זאת לא ראתה קצינת המבחן להמליץ על שחרורו של המשיב לחלופת המעצר בבית הוריו.

11. המבקשת טוענת כי לאור חומרת ומהות עבירות הנשק המיוחסות למשיב, אליהן מצטרפת המלצתו השלילית של שירות המבחן, יש להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריה תוך דחיית בקשתו להשתחרר למעצר בית. מנגד טוען המשיב כי אין הלימה בין הערכת המסוכנות הנמוכה שלו בתסקיר, לבין המסקנה הסופית של שירות המבחן שלא

להמליץ על שחרורו לחלופת מעצר. בנוסף, הוריו של המשיב וכלתם לא נפסלו על ידי קצינת המבחן כמפקחים בלתי ראויים או ככאלה שאינם מבינים את משמעות הפיקוח הנדרש מהם, והפגם היחיד המיוחס להם בתסקיר הוא היותם מגוננים של המשיב. לטענת המשיב, מדובר בעמדה טבעית ומובנת של בני משפחה כלפי יקירם, שאין בה לפסול אותם מלשמש מפקחים עליו או כדי להעמיד בספק את יכולתם וכוונתם למלא את מלאכת הפיקוח באדיקות ובמסירות. כך במיוחד לאחר שרמת המסוכנות הנשקפת מהמפוקח (המשיב) הוערכה כנמוכה על ידי שירות המבחן, שהוא הגורם האובייקטיבי והמקצועי המסייע בידי בית המשפט בהערכת מסוכנות.

12. עמדת המבקשת מקובלת עלי. כאמור לעיל, הכלל שנקבע בפסיקה הוא שפרט למקרים חריגים ומיוחדים, אין מקום להסתפק בחלופת מעצר לגבי נאשם בעבירת נשק. כפי שהבהיר בית המשפט העליון לא אחת בענייני של עבירות אלו: **"גיל צעיר ועבר פלילי נקי לא מהווים כשלעצמם נסיבות חריגות המצדיקות שחרור לחלופה... הניסיון מלמד כי גם צעירים בגיל עוברים עבירות אלו ולא נראה כי גילם מהווה מחסום שמונע מהם לדעת עד כמה התנהגות זו עלולה לפגוע בחברה"** (בש"פ 4889/13 קרק' נ' מדינת ישראל (25.7.13) פסקה 4; ראו עוד בש"פ 6305/11 מדינת ישראל נ' אל לטיף (7.9.11) פסקה 13; בש"פ 8694/09 מדינת ישראל נ' אלגיוסי (30.10.09) פסקה 5; בש"פ 399/14 מנשה נ' מדינת ישראל (22.1.14) פסקה 6; בש"פ 3577/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.5.14) פסקה 9; ראו עוד בש"פ 3596/96 יצחקי נ' מדינת ישראל (28.5.96)). ההצדקה לנקיטת יחס מחמיר כזה כלפי מי שנאשם בסחר בנשק, בוארה על ידי השופט מ' חשין כדלהלן:

"אני מוכן לקבל את דברי בא-כוח העורר כי העורר הוא איש משפחה טוב, מפרנס את משפחתו בכבוד, וכי עד כה לא נכשל בפלילים. ואולם אדם שכך סוחר בנשק, בימינו ובמקומנו, אין ספק בדעתי כי מסכן הוא את שלום הציבור ואת ביטחונו. מבחינתו של העורר, יפלו כלי-הנשק לידי מי שיפלו, ובלבד שהוא יזכה בבצע-כסף. איש זה מסוכן הוא לציבור ומסוכנותו ניכרת במעשיו. בשים-לב לנסיבות העניין גם תחליף מעצר לא יסכון" (בש"פ 508/96 מקארי נ' מדינת ישראל (28.1.96)).

גישה זו כלפי עבירות נשק שימשה לא אחת את בתי המשפט לדחיית המלצה של שירות המבחן לשחרור נאשם בעבירת נשק לחלופת מעצר, אפילו היא מעצר בית מלא (ראו בין היתר: בש"פ 454/18, לעיל, בפסקה 18; בש"פ 6145/16 אבוחצירא נ' מדינת ישראל (15.9.16) פסקה 16; בש"פ 6036/00 פורת נ' מדינת ישראל (4.9.00); בש"פ 4889/13, לעיל; בש"פ 5573/13 אדרי נ' מדינת ישראל (18.8.13) פסקה 11; בש"פ 9713/17 שקיר נ' מדינת ישראל (27.12.17) פסקה 12; בש"פ 8694/09, לעיל; בש"פ 7940/12, לעיל, פסקה 18; בש"פ 10037/16, לעיל, פסקה 9; בש"פ 8027/09, לעיל). גישה זו נעוצה, כאמור, במסוכנות הגבוהה הנשקפת ממי שמעורב בביצוע עבירת נשק, ולפיכך אין בידי לקבל את הערכת שירות המבחן בדבר מסוכנותו הנמוכה של המשיב. על אחת כמה וכמה כאשר בסופו של דבר, אפילו במסגרת הערכת המסוכנות של השירות, לא ראתה קצינת המבחן להמליץ על שחרור המשיב לחלופה. במצב כזה חל הכלל שלפיו סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן מחייבת קיומם של טעמים כבדי משקל (בש"פ 8658/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.12.15) פסקה 14; בש"פ 754/16 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (25.2.16) פסקה 26), וטעמים מיוחדים כאלה רחוקים מלהימצא במקום בו מדובר בנאשם בעבירות סחר בנשק. קל וחומר בשעה ששחרורו של נאשם בעבירת סחר בנשק מתבקש - בניגוד לעמדת שירות המבחן - למעצר בית בפיקוח קרובי משפחה, שהוא כשלעצמו מהלך הטומן בחובו קשיים נכבדים ומעורר הסתייגות ניכרת (בש"פ 4850/08 אבו האניה נ' מדינת

ישראל (10.6.08) פסקה ז'; בש"פ 9713/17, לעיל, פסקה 11; בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל (10.3.11) פסקה 11; בש"פ 454/18, לעיל, פסקה 19).

13. לאור כל האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים בתיק העיקרי.

תיקי החקירה מוחזרים לידי ב"כ המבקשת.

**ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ח, 07 מאי 2018; במעמד ב"כ
הצדדים, המשיב, ומתורגמן בית המשפט לערבית.**